

Ara, que no hi ets

Cels de l'albada em commouen,
camps de dàlies són plor.
Els ulls regalimen i couen.
On és la teva dolçor?

Les nits d'hivern m'empresonen
sense la teva escalfor.
Quan les tempestes retronen,
qui em protegeix de la por?

Has fugit deixant-me sola
sense demanar perdó.
Sols la brisa ara em consola
i la remembrança del teu petó.

Llargs capvespres recorriem
visitant tots els anhels
d'un món que desconeixíem:
Els ulls centellejant com estels.

Creus que és possible oblidar-se?
Tu ja no em recordes a mi.
Realment, què és estimar-se?
Poder seguir un mateix camí.